

MUSTÁRMAG

Budapest-Pestszentlőrinc-Szemeretelepi Szent István Király Plébánia

ALAPÍTVÁ: 1992 • 2018/5. SZÁM • OKTÓBER 28.

KEDVES TESTVÉREK!

Az egyház két fontos napot ünnepel november első hetében: *Mindenszentek* és *Halottak napja* ünnepe. Valójában a katolikus egyház nap mint nap kéri a szentek közbenjárását, de többszáz olyan szent van, akiről név szerint nem emlékeznek meg az egyházi naptár. November hónapban minden olyan szentre, vértanúra, férfira, nőre, gyerekekre emlékezünk, akik már Istennel egyesülve a menny dicsőségében osztoznak, akik Jézus nyomában jártak. Ezek között a szentek között ott lehetnek a szüleink, keresztszüleink, hitoktatóink, papjaink, rokonaink, barátaink, akik mind-mind arra sarkalltak bennünket, hogy közelebb akarjunk kerülni Istenhez. Felidézzük a már elhunyt családtagjaink emlékét. A visszaemlékezéskor legtöbbször még most is könnyet csal a szemünkbe. Ahogyan beszéltek hozzánk; ahogyan vezettek minket; ahogyan közöttünk éltek; ahogyan szerettek minket és gondoskodtak rólunk – ezek az emlékek mind-mind újra felszakadnak bennünk. Szeretnénk újra átélni ezeket a szeretetteljes pillanatok. Szomorúvá tesz bennünket, hogy testileg már nincsenek velünk, de keresztyénként a remény népe vagyunk. Abban remélünk, és azért imádkozunk, hogy az irgalmas Isten ajándékozza meg őket örök békével és az örök élettel az Ő Országában. Adjunk hálát Istennek azokért a szentekért, azokért a szeretteinkért, aki azzal a hittel hagyták el a világot, hogy majd a mennyben örök életet élnek. A mi dolgunk, hogy tiszteljük őket, hogy megemlékezzünk mindarról a jóról, amit tettek, és arról, ahogyan minket is arra buzdítottak, hogy Jézus követőivé váljunk.

A Jelenések könyvében ezt olvashatjuk: *„Ezután akkora sereget láttam, hogy meg sem lehetett számolni. Minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből álltak a trón és a Bárány előtt, fehér ruhába öltözve, kezükben pálmaág.”* (Jel 7, 9) Képzeld el, ahogyan tőlünk elszakadt szeretteink Isten előtt állnak, szentől szembe látják Őt, fehér ruhában vannak, és dicsőítik Istent. Jó érzés tudni, hogy szeretteink nem elvesztek, hanem Isten Országában az örök élet részesei. Ez az öröm és az ünneplés pillanata.

A szentek és az elhunyt hozzátartozóink ugyanolyanok voltak, mint mi. Nem az égből pottyantak közénk. Ott voltak egykor, ahol mi most vagyunk; és ahol most ők vannak, reményünk szerint, egykor ott leszünk mi is. Keresztyén emberként tudjuk, hogy életünk nem korlátozódik a születés és halál közötti időszakra, hanem életünk

VISSZATEKINTŐ

Ezúttal kivételesen megfordítottuk a kronológiát, és – némi ugrálással – a legfrissebb programoktól haladunk visszafelé, a templomunk felszentelésének 80. évfordulójához kapcsolódó eseményekhez

HITTANOS KIRÁNDULÁS A BÖRZSÖNYBE

2018. október 20.

Derűs őszi reggelen indultunk el a szemerelepei vasútállomásról. Úti célunk Törökmező volt. Kismarosról gyalogoltunk fel a hegyre az őszi színekben pompázó erdőben. A szemünk elé táruló őszi táj zöldjei, barnái, sárgái, vörösei leírhatatlanul szépek voltak. A felnőttek lenyűgözve figyelték az eléjük táruló látványt, a gyerekek

szaladgáltak, makkot gyűjtöttek. Felérve a Törökmezőre elfogyasztottuk a hátizsák-ból előkerülő ebédünket. Ebéd után a gyerekek a mini állatkertben barátkoztak az állatokkal, fociztak, játszottak, a felnőttek pedig beszélgettek, majd egy nagy közös métázás következett, melyet mindannyian nagy lelkesedéssel játszottunk. Ám sajnos indulni kellett hazafelé, mert hiába a szép idő, októberben már korán sötétedik. Így is öreg este lett mire fáradtan, de jókedvűen leszálltunk a vonatról Szemerén.

N. K. E.

▶ már a születésünk előtt elkezdődik, és tovább tart a halálunk napjánál, egészen az örökkévalóságig.

Isten így szól Jeremiás próféta által: „Mielőtt megalkottalak anyád méhében, már ismertelek; mielőtt megszülettél volna, fölszenteltelek...” (Jer 1, 5) Mindannyian szerepeltünk Isten tervében; Isten mindannyiunkat ismer; a megfelelő időben megszülettünk, adott szülők által, adott korban, adott helyen. Egy rövid ideig ebben a világban élünk, majd az öröklétkébe távozunk. De ahogy a földi életünket éljük, meghatározza azt, hogy mennyire élvezhetjük a jövőt.

Éljünk hát szentekhez méltó életet. Szent Pál ezt mondja: „Ha tehát Krisztussal feltámadtatok, keressétek, ami fönt van, ahol Krisztus ül az Isten jobbján. Ami ott fönnt van, arra legyen gondotok, ne a földiekre.” (Kol 3, 1-2)

M. R. A.

OKTÓBER

Oktober hagyományos magyar neve Mindenszentek hava. A hónap jeles alakja **Boldog IV. Károly király**.

1887-ben született Alsó-Ausztriában, Ottó Ferenc osztrák főherceg és Mária Jozefa szász királyi hercegnő elsőszülött fiaként.

Neveltetésére nagy gondot fordítottak, tanulmányai befejezésekor az anyanyelve mellett hat nyelven beszélt. Már fiatalon megmutatkozott szociális érzékenysége és az egész életét végigkísérő őszinte vallásossága.

1911-ben vette feleségül Zita Bourbon-pármái hercegnőt. Házasságuk szerelmi házasság volt, tíz év alatt nyolc gyermek született. Gyermeküket is mély vallásosságra nevelték.

A Habsburg-házban történt tragédiák következményeként került az osztrák császári és a magyar királyi trónra. Az esztergomi prímás, Csernoch János koronázta királlyá a budavári Nagyboldogasszony-templomban 1916. december 30-án. A koronázási díszebédet nem fogadta el, hanem átvitette azt a hadi kórházakba.

Két évig volt magyar király, míg a Károlyi Mihály-féle kormány kihirdette a Magyar Népköztársaságot. Ezzel párhuzamosan Ausztriában kikiáltották a köztársaságot, és a császárt kiutasították az országból.

Károly a családjával Svájcban talált otthonra. 1921 márciusában megkísérelte a visszatérést Magyarországra. Ezt nem a hatalomhoz mindenáron való ragaszkodás in-

dokolta, hanem a király Isten előtti esküje, mely egy életre kötelezte őt. A szomszédos népek tiltakozása meghiúsította ezt a kísérletet. Ősszel történt még egy próbálkozás, de

a királyt ekkor már Madeira szigetére száműzték, ahol 1922. április 1-én meghalt.

Tisztelete a halála után azonnal kialakult. Madeirán és Ausztrián kívül hazánkban is találkozhatunk az iránta megnyilvánuló tisztelet több emlékével Szombathelyen, Sopronban és Baján is. A tihanyi apátságban márványtábla jelöli a Királyi-szobákat, ahol a sikertelen

visszatérési kísérlet után fogva tartották. 1927-ben kálváriát emeltek a tiszteltére, melyet 1960-ban a hatalom leromboltatott.

IV. Károly mélyen hívó ember volt. Amikor Isten kezéből elfogadta a hivatását és esküt tett e rábízottak szolgálatára, ezt mondta: *„Szeretném mind a két népemet, a magyart is, amelyiknek királya lettem, és az osztrákot is, amelyiknek a császára lettem, Isten törvényei és az egyház szociális tanítása szerint kormányozni.”*

Uralkodását a békére való szüntelen törekvés, a rábízottak sorsa iránti aggodalom, a családi életét a hitvesi szeretet, az egész életét a Gondviselésbe vetett töretlen bizalom jellemezte.

II. János Pál pápa 2004. október 3-án avatta boldoggá.

Forrásmű: Szentek élete, SZIT, Budapest 2009.

N. K. E.

FORRADALMI VERSSAROK

Vas István: Az új Tamás

És a Tizenkettő között vala egy,
Akit Tamásnak, a Kettősnek hívtanak,
És mikor azt mondta Jézus: „Ahoval én megyek,
Ott legyetek ti is – tudjátok az utat”,
Így felelt: „Hová még, nem tudhatjuk, Uram.
Mi módon tudhatjuk, hogy az út merre van?”
És monda Jézus a Kettősnek, a szegénynek:
„Én vagyok az út, az igazság, az élet.”

És majdan, mikor a feltámadás
Után a tanítványok újra látták,
Nem volt közöttük a szegény Tamás,
Csak hallotta a test feltámadását.
És mondták akkor neki: „Mi láttuk az Urat.”
S ő felelt: „Ha kezén a szögverte sebet
Az én szemem nem maga látja,
Ha be nem bocsátom az ujjaimat
A vérező oldalába,
Ha hozzá nem érhetek,
Ha hét sebéte meg nem tapintja kezem –
én nem hiszem, én nem hiszem.

És nyolc nap múlva együtt ültek tizenketten,
És közöttük Tamás, a Kettős, a hitetlen.
És a zárt ajtón Jézus belépett
És szólt hozzájuk: „Békesség tinéktek!”
És monda Tamásnak: „Hozd ide ujjadat,
Bocsásd oldalamba, érintsd meg te magad,
A szögeknek helyét szemeddel nézheted,
Elhoztam kezemet, hozd ide kezedet,
Sóvárgó kezedet mártsd meg hét sebemben,
Légy immár hívó ne légy hitetlen.”

És szólala Tamás: „Megjelentél nekem,
Te vagy az én Uram, te az én Istenem!”

„Mivel láttál engem, hiszed, hogy én vagyok:
A kik nem látnak és hisznek, azok a boldogok” –

Felelt Jézus Tamásnak.
De én új Tamás, azt mondom,
boldogok, akik látnak.

És boldog vagyok én, hogy láthatok,
És elmondhatom, hogy „Feltámadott!”
Feltámadtál, sírbatett nemzetem,
A hét sebedet látta két szemem,
És kezeden a vasszögek nyomával
Megjelentél a zárt ajtókon által.
A nyúvek között megmozdult a tested,
A sziklakövet félregördítetted,
És eljött közénk a pünkösdi lélek,
S értelme lett értelmetlen igéknek.

Mert én voltam az a Kettős, hitetlen:
Az hittem, nem vagy, csak a képzeletben,
S hitetlen ujjamat sebedbe mártva
Tudom csak, mi a test feltámadása,
És szólni nem tudok, csak dadogok:
Magyar vagyok.

És köszönöm, hogy szent sebed előtt
Életem tornya összedőlt,
S kiárad bennem boldog szégyenem,
S minden szenvedve hordott kételyem
S a szenvedélyes értelem
Érvénytelen, érvénytelen.

Halottak napja. A határon át
Özönlenek idegen katonák.
Jönnek a hódítók s a gyilkosok –
Magyar vagyok.
És nem vagyok többé Kettős, csak egy,
Bizonyosság dobbantja szívemet
S értelme lett a nem-értett igéknek:
Te vagy az út, az igazság, az élet.

1956. november 1.

Az esősre fordult időjárás miatt idén gépkocsikkal zárandokoltunk az Új Köztemető 301-es parcellájához emlékezni, és leróni tiszteletünket az '56-os hősök sírjánál, ahol **Knáb József** olvasta fel ezt a verset.

*A nagy, tiszta tó felett szirtsor állt fekete körben;
és a tündöklő vizek mutatták a sok vad arcot.*

*A nagy, tiszta tó felett felhők szálltak barna ködben;
és a tündöklő vizek mutatták a kusza rajzot.*

*A nagy, tiszta tó felett menny dördült, és villám villant;
és a tündöklő vizek kigyúltak, s elhalt a visszhang,
s megint mint kristályüveg
ragyogtak a nagy vizek.*

(Adam Mickiewicz)

NÉGYNAPOS TÚRA ZAKOPANE KÖRNYÉKÉN

Lengyel-Tátra, 2018. augusztus 23–26.

Már régóta terveztük, hogy a Tátra szlovákiai hegycsúcsait megkerülve a hegység mintegy egyötöd részét kitevő északi, lengyel oldalon töltsünk el néhány napot túrázással. Idén először – és valószínűleg nem utoljára – Zakopane volt a tátrai barangolásaink kiindulópontja. Ezúttal megpróbálunk nem teljes részletességgel írni a hosszú hétvégénk eseményeiről, inkább az érzéseket próbálnám megragadni, hátha még többen kedvet kaptok ahhoz, hogy akár közösen, akár családiragyan felkeressétek Közép-Európa csodálatos tájait.

Idén új rekordot döntöttünk: 74 fővel kelünk útra. Voltak, akik autóval, mások közösen busszal utaztak a hegyek közé. Ebben a négy napban mindenből kaptunk ízelítőt, ami széppé varázsolhatja a tátrai utazásainkat.

■ Meglátogattuk Árva-várát: ez a Felvidék egyik legfurcsább helyre épített vára. Az Árva folyó mellett/felett magasodó sziklára épült, 400 éve gyakorlatilag a mai formájában tündöklő. Ez a vár volt hívatott arra, hogy őrizze a magyar–lengyel határon

átvezető utat. A vár háromszintes, a vezetett túránk során mindhárom sikeresen bejárnunk. Köszönet Edinának a szinkron tolmácsolásért. Aki szeret nagyon sok lépcsőn fel-le mászni, annak kifejezett ajánlott a teljes túra megtétele. Az épületben található kiállítások érdekesek voltak, volt történelmi, néprajzi, természettudományi gyűjtemény is. A vár legmagasabb pontjáról (112 m-rel a folyó felett) Pazar kilátás nyílt egészen a Tátraig. Az egyik teremben még egy kis barokk muzsikában is volt részünk helyi fiatal zenészek előadásában.

■ Kirándultunk a Gáspár-csúcstól (1987 m) a Swinicáig (2301 m), majd le a völgybe: ezen a napon a magashegyek minden szépségét megcsodálhattuk. Utaztunk a felvonóval, sétáltunk a gerincen tejfehér felhőben, majd miután a nap kitisztította körülöttünk az eget, pazar kilátásban volt részünk minden irányba. Láttuk a szlovák oldalon magasodó, már ismert csúcsokat, a mély, gerincek között húzódó völgyeket, a jégkorszakból visszamaradt, káprázatos színekben játszó kisebb-nagyobb tengersizemeket. ►

▶ Többféle túralehetőség is rendelkezésre állt itt: volt, aki a legrövidebb úton lefelé indult, mások végigsétáltak a gerincen, és nehéz, láncokkal biztosított utat választottak, néhányan még a közeli csúcstra is felkapaszkodtak, ami már komoly mászást jelentett. Ez a nap egy komoly ajándékkal

is meglepett minket: az út mentén telis-tele voltak a hegyoldalak áfonyával, ami igazán lassította a haladást! A legváltozatosabb sziklaalakzatok után, lent a völgyben vártak minket fentről megcsodált tavak, zubogók, hegyi patakok. Ezek közül a leg szebb a Gašienica-Fekete-tó, a Murowaniec menedékháztól kb. félóra járásra található. Legmélyebb pontja 51 m mély, vize átlagban 12 méter mélységig áttetsző, zafírkék színű.

A tó észak-keleti partja közelében egy kis (310 m²) törpefenyővel borított sziget található, amely az egykori morénából jött létre.

És ami ezután várt ránk, az maga volt a csoda! A városba vezető út bár nehéz volt, de ilyen gerinctúra kevés van hazánk közelében. Erdei ösvény, törpefenyves, majd sziklával csipkézett hegygerinc, utána ismét erdő, hol sötét, hol világos rengeteg. Közben persze egyik-másik oldalon a kilátás a hegyek felé. Lent a városban szarvasok leptek meg minket a buszmegállóban, valószínűleg ételment kerestek itt. Bár sötétedésre értünk le és a visszajutás a szállásra, majd a vacsora igényelt egy kis plusz fejtörést, de megérte!

■ A Giewont-túra sajnos elmaradt! Éjszaka nagy eső volt, a felhős, nedves idő másnapra is ránk maradt. Gyors újratervezés következett, majd indultunk is ki a természetbe. Az esős, ködös idő ellenére sem keseredett el senki. Először a Lengyel-Tátra egyik leg szebb vízesését, a Siklawicát kerestük fel. A Palánkos-réten a kis faházban megkóstolhattuk a helyben sült almáspitét, ami már önmagában kárpótolt az elmaradt nagy túráért. De a java még csak ezután jött: a csapat bátrabb fele egy rövidebb, ámde cseppet

sem könnyebb túrát vállalt be. A házikótól meredek lépcsős, sziklás, gyökerekkel szabdaltnál uton megmásztuk az Őz-sziklát (Sarnia Skala – 1376 m). Roppant fárasztó út végén értünk fel a sziklacsúcshoz, ahol a lenről már látott szürke felhő üldögélt. Nulla kilátás, nulla látótávolság! Na ne már!!! Valaminek történnie kellene! És Isten kegyelméből egy erős fuvlat éppen akkor tisztította ki a látóhatárt, amikor indultunk volna le. Így még 30 percet töltöttünk fent, ami nagyon megérte! Bár a Giewont csúcsa aznap sehonnan nem látszott, azért a környező hegyek látványa magával ragadó volt. Még valamit találtunk itt, amire igazán nem számítottunk: sikerült eredeti élőhelyén lefotózni egy havasi gyopárt, a Tátra jelképét. Mivel körtúrát választottunk, ezért a Fehér-völgy (Dolina Białego) irányába indultunk lefelé.

Nagyon szép erdei út volt ez is, útközben egy váratlan túratársunk is akadt: egy vörös róka szegődött mellénk hosszú kilomé-

tereken keresztül. Az előző napi szarvasokhoz hasonlóan ő is élelmet keresett/várt. Lent a völgy számos szépségével próbál minket maradásra biztatni: a Fehér-patak óriási vízése, a zubogók, a sziklaképződmények, a sok kis híd délutánra klasszikus szurdoktúrával lepette meg minket. Mielőtt kiértünk volna az erdőből, újra eleredt az eső. egy útmenti kis büfénél energiapótlás

céljából helyi, mindennel megrakott gofrit ettünk. A parkolóhoz az erdő mellett egy nagyon kellemes ösvény vezetett vissza. Útközben még lehetőség nyílt megnézni a Lyuk-barlangot (Dziura) is.

Mi a tanulság erről a napról? Túrázni sohasincs túl rossz idő, csak alkalmazkodni kell a körülményekhez! Szerencsére azok, akik nem kívántak a nedves időben kirándulni sem maradtak látnivalók nélkül, rájuk Zakopane városa várt.

■ Zakopane: a Lengyel-Tátra fővárosa, a görálok fővárosa, Lengyelország legmagasabban fekvő alpesi jellegű városa. A görál kultúra, a különös építészet, az itteniek vendégszeretete, illetve a Tátra teszi ezt a hegyi települést igazán vonzóvá mindenki számára. Felsorolni is nehéz lenne mennyi látnivaló van itt: számtalan különleges stílusban épült fatemplom, múzeumok, a temető, a városból induló hegyi felvonók, a Gubalówka siklóvasút, a városi piac és a sajtok utcája, az éttermek, a városból mindenhol áradó élő folklór. Augusztus végén éppen nemzetközi fesztivál volt a városban. Nem részletezem, hogy mi mindent láthattunk itt, menjetek el egyszer ide, megéri!

Vasárnapra kellemetlen, esős-szeles időjárás kerekedett, így már délelőtt indultunk hazafelé. A sok kimaradt vagy elmaradt kirándulást legközelebb pótoljuk, mert az biztos, hogy ide még visszatérünk!

V. Zs.

A 80. ÉVFORDULÓ MARGÓJÁRA

**„A jelent csak a múltból lehet megérteni,
a jövőt csak a múlt alapjára felépíteni.
E múltat, mint alapot meg kell ismerned.”**

Babits Mihály: Írás és olvasás

Templomunk felszentelése 80. évfordulójának megünneplésére e fenti Babits-idézet szellemében vágytam. Öröm mindannyiunknak, hogy közösségben élünk, hogy gyakran vannak szórakoztató, közösen megélt tevékenységeink, és olykor-olykor a lelki programokban is egyek tudunk lenni. Hálával tartozunk tehát mindazoknak, akik nyolcvan egynéhány évvel ezelőtt buzgólkodni kezdtek azon, hogy ma a szemerelepi közösségnek otthona legyen.

Különösen nagy jelentőségűnek gondolok minden olyan tevékenységet, amely megőrzi, elevenné próbálja varázsolni az elmúltat. A 80 éves jubileum számomra legjelentősebb „eseményei” éppen ezek a nem mindig látványos, sokkal inkább hónapokon, éveken át tartó hűséges utánajárás és gyűjtögetés igénylő tevékenységek, amelyek következtében kiállítás készült ismét, és amelynek eredményeképpen reményeink szerint karácsonyra megjelenik az a kötet, amelyben azokkal az emberekkel készült interjúkat kötjük egybe, akik közösségünk távolabbi vagy közelebbi múltjához tartoznak.

Ugyanígy éltem meg a péli faldsentszentkereszti zarándoklatot. A szalézi bölcsőt, ami továbbgondolva kicsit a mi bölcsőnk is, hisz az alapító atyák, majd a rendszerváltás

után a helyi közösségi életet újra elevenné tévő atyák is innen származtak. Méltó hát a fejhajtás emlékek előtt, illő, hogy róluk se feledkezzünk meg. A múlt és jelen egymás mellé kerül abban a falinaptárban, amelyet adventre készülünk megjelentetni: egy lapra kerülnek rajta a múlt fényképei, de mellettük ott lesznek a folytonosságot bizonyító, jelenünket dokumentáló fotók is. Szép ajándék lehet ez családjainknak, ismerőseinknek.

Az ünneplés augusztus 20-i eseményeit úgy éltük meg, hogy mi is hozzátettünk valamit a közösség történetéhez, történelméhez. Az István, a király, majd a másnapi szentmise és a sporttal-játékkal együtt töltött órák építették kapcsolatainkat egymással, erősíthették bennünk az idetartozás érzését.

Az ünnep múltóban, használjuk ki azokat a lehetőségeket, amikor emlékezhetünk, amikor egy-egy pillanatra megszűnik a tér és az idő, ez talán a hitünk szerinti jövőnk előző is lehet...

Babitscsal kezdtem, József Attila ismert soráival zárom ezt a rövid kis összefoglalót. *Tudunk egymásról, mint öröm és bánat.*

Enyém a múlt és övök a jelen.

Verset írunk – ők fogják ceruzámat

s én érzem őket és emlékezem. (A Dunánál)

N. Gy.

BUSZOS ZARÁNDOKLAT A SZALÉZI BÖLCSŐBE

Péliföldszentkereszt, 2018. október 6.

Nem titkolom, izgatottan és örömmel készültem a péliföldszentkereszti zárandoklatra. Legkevesebb 25-ször jártam már itt. 15 gyerektáborral, egynéhány családi táborral, egy-két temetéssel, néhány szalézi idő alatt megvalósuló zárandoklattal és pár, családdal eltöltött szép nappal a hátam mögött nyugözött le ismét ez a varázslatos hely, ez a kis lelki oázis.

Valahogy nehezen indult az út, fájdalommal hallottam újra meg újra a buzdító hirdetéseket, próbáltam elnyomni magamban a dühöt és a haragot. Ezeket az érzéseket csalódássá szelídítve merem csak megkérdezni, hogy van-e jövőnk akkor, ha néhány órát, egy napot nem érdemelnek azok, akiknek nagy hálával tartozunk. Van-e jövőnk akkor, ha a plébánia felelős, világi vezetése bizony csekély számban képviselteti magát ezen a kiemelt eseményen. Talán kár ezeket a kérdéseket feszegetni, mégis itt vannak bennem, itt vannak köztünk...

A busz végül csaknem megtelt, sőt olyanok is akadtak, akik – nekem szinte elképzelhetetlen módon – először jártak e szép zárandokhelyen. Voltak persze olyanok is, mint jómagam, akiknek minden lépéshez emlékei kötődtek. Sőt olyanok is voltak, akik autóval, gyerekekkel csatlakoztak.

Ahogy közeledtünk a fák között megbúvó kegyhelyre, egyszer csak feltűnt a templom tornya. Furcsa volt, kisebbre emlékeztem, különösnek találtam, hogy valahogy máshogy magasodik a fák fölé, mint emlékeimben. Meglepődésemnek – később kiderült – alapja volt: a legutóbbi felújítási munkálatok során magasabb lett a torony – mosolyognom kellett, amikor ezt meghallottam...

Mosolyogni egyébként többször is kellett, mert *Ábrahám Béla atya* olyan kedves szeretettel beszélt erről a helyről, Péliföldszentkereszt történelméről, a templomról, a hosszú évek alatt itt szolgált szalézi atyákról és a velük kapcsolatba kerülő hívekről, hogy az gyakran csalt mosolyt az arcunkra. A jelenlegi tartományfőnök, *Ábrahám Béla atya* személyében is kötődik Szemeretelephez. Kezdő papként – kisatyaként, ahogyan *Pál atya* az időről időre nálunk megforduló sze-

▶ minaristákat vagy kezdő papokat nevezte – hétvége Szemerén szolgált, hogy segítséget nyújtson Pál atyának az ifúságért végzett munka terén. Béla atya is önróniával beszélt erről az időszakról, a beilleszkedés valahogy nem nagyon sikerült. Valószínűleg nem is volt könnyű helyet találni egy olyan világban, ahol a felnőtt világiak egy jól kiépített rendszerben foglalkoztak hétről hétre, szombatról szombatra a gyerekekkel, fiatalokkal.

Miután kicsit megismerkedtünk a hellyel, ahol jártunk, felsétáltunk a szalézi atyák temetőjébe. Rövid ima és csend után virágokat, mécseseket helyeztünk el a sírokon. Pál

atya és *Ervin atya* sírjánál kicsit hosszabban időztünk, de számos olyan névvel találkozunk, aminek viselője szorosán kötődött a mi templomunkhoz (pl. *Dauner János, Klinger Vilmos atyák*). Felsétáltunk az impozáns kálváriára. Útközben *Derossi atya* is csatlakozott hozzánk, szép volt megtapasztalni, hogy egy misszióban itt lévő atya is milyen erős helyi kötődéssel rendelkezik.

Szentmise következett, Fodor Krisztit sikerült rávennünk, hogy orgonáljon, így énekes misénk volt. Bensőséges, szép együtt imádkozás volt ez, a szentmisét Mahi atya és Béla atya közösen mutatták be. Mire vége volt, az ebédre rendelt pizza is megérkezett. Egy hely- és plébániatörténeti feladatlap gondoskodott arról, hogy az ebéd ne legyen túl unalmas. Még egy séta a lourdes-i barlanghoz – mennyi emlék köt

ehhez a helyhez is: a forrásvízért járó gyerekek, a barlang előtti rét a vizes sorversenyeink helyszíne, az innen induló kirándulások az Öreg-köre...

Kicsit körülnéztünk a szomszédos birtokon is: a lovakon kívül mezőgazdasági gépjárműgyűjtemény, hintók, láthatók itt, egy mesterségesen felduzzasztott tó környékén. Ez a terület pélis táboraink utolsó éveiben kezdett kiépülni. Akkor elszomorító látvány volt, hogy a sűrű erdő helyén egy „úrgazdag” porta épül. Most hallottuk, hogy a tulajdonosok igen jó szomszédok: területükön sátrazhatnak a nagy szalézi tábor résztvevői, a tavat a fiatalok strandként is használhatják, valamint nagylelkű támogatói is a zárandokhelynek.

A busz felé indulva azon gondolkodtam, hogy csak az én életemben mekkora átalakuláson ment itt át minden: első itteni tá-

JUBILEUMI TEMPLOMBÚCSÚ

Szemeretelep, 2018. augusztus 20.

borunk még meglehetősen nomád körülmények között zajlott, a kerítésen még ott volt az ifjúsági javító-nevelő intézet táblája, az épületben pedig ennek a nyomai is láthatóak voltak. A templom környéke inkább volt romosnak mondható, mint szépnek. Aztán évről évre épült-szépült itt minden. Péliföldszentkereszt ma is a szaléziak legfontosabb rendháza, olyan spirituális és ifjúsági központ, amelynek szellemisége, hagyománya messze túlmutat a renden,

mély nyomot hagy az idelátogatóban. Köszönjük, hogy megadatott nekünk az, hogy a szalézi atyáknak köszönhetően eleven kapcsolunk volt és lehet ezzel a hellyel.

Hazaindultunk, a totót kijavítottuk, a nyerteseket kihirdettük, és a buszunk is csak a Bajcsy utcába való bekanyarodás után romlott el...

Zarándoklat, emlékezés, együttlét, nap-sütés, csodás őszi színek, közösség, főhajtás, szeretet, lelkiség – ha néhány szóval kellene leírnom ezt a napot, akkor ezek biztosan közte lennének. És talán ezek a szavak szelídítették meg a belső tenger háborgását is...

N. Gy.

Felmelegíti a lelket, ha az ember kerek évfordulók megünneplésének válik a részesévé. Az ilyen alkalmak juttatnak eszünkbe múltat, jelent, jövőt, vezetnek vissza a gyökerekhez, készítetnek számadásra a jelennel, és jelölnek ki mérföldköveket a jövő felé vezető úton.

E hagyománykeresésnek, jelen-vizsgálatnak és jövő-vázolásnak lehetnek részesei egyházközségünk tagjai 2018. augusztus 19–20-án, amikor is templomunk felszentelése nyolcvanadik évfordulója előtt tiszteleggettünk egy három blokkból álló ünnepségsorozattal. Az augusztus 19-i esti *István, a király* előadás igazán ünneplőbe öltöztette lelkünket és szellemünket ahhoz, hogy másnap, augusztus 20-án délelőtt méltó bensővel vehessünk részt az ünnepi szentmisén, amelyet *Gyeván Gábor atya* mutatott be. Már a beköszöntőben világossá tette, hogy ő is éppúgy otthon érzi magát, mint maguk a hívők, és sokkal inkább megtisztelő és egyben örömteli családi eseményként, mintsem udvariasságból teljesített felkérésként éli meg a körünkben eltöltött

időt. A szentmise hangulatát a meghatottsággal és tisztelettel vegyes, bensőséges öröm jellemezte. A „sziklára épített ház”-▶

ról szóló evangéliumi részletet követően – a ma magyarjai számára rendkívül markáns aktualitást hordozóan – arra intette közösségünk tagjait, hogy magyarságunk lényege közvetlen környezetünk és kis közösségeink életének jobbá tételében rejlik. Becsüljük tehát meg magyarságunk mindennapjait, becsüljük meg magyar embertársainkat, és tevékenyen munkálkodjunk sok kis magyar „sejt” boldogulásának ügyéért.

A lelki és szellemi útravalót kötetlenebb programok követték: templomunk nyolcvan éves történetét bemutató kiállítás megnyitója, ezzel egyidejűleg a legkisebbek számára szervezett *Kerekítő* foglalkozás, majd ebéd következett. Ezúton is köszönet a finom pörköltért és a házi süteményekért.

Az ebéddel részben párhuzamosan, turnusonként kapcsolódhattunk be az ünnepségsorozat másik eseményébe, a *Nyolcvan*

év, nyolcvan kör elnevezésű hipermini-maratonba. Ez abból állt, hogy körülbelül nyolcvan hívő (a végleges eredmény 96 regisztrált résztvevő volt) képességei, adottságai, hangulata, illetve sporteszközökkel való ellátottsága függvényében, választása szerint futva, sétálva, biciklivel, görkorcsoollyával stb. egyszer megkerüli a templomunkat körülvevő, négy utca által határolt kis térséget, ezzel is tisztelve az elődök emléke előtt. A résztvevők jókedvűen élcelődve biztatták egymást, és a már célba értek nagy tapsal üdvözölték a frissen érkezőket. Itt mondok köszönetet a polgárőrségnek a helyszín biztosításáért.

Alig fejeződött be a nyolcvan kör, máris komoly szellemi megmérettetés vette kezdetét, Játékos vetélkedő keretében kellett ugyanis számot adni egyházközségünk nyolcvan éves múltjáról megszerzett ismer-

▶ reteinkről. Az itt szolgált atyák évfordulás miséi, a közösség életének sokszínűsödése, jelentős programok és számos egyéb tudnivaló vált itt közkinccsé.

E gazdag programkínálat közepette pedig ki-ki megtekinthette a templom belső terében az egyházközség történetét bemutató, időszalagos, fényképes kiállítást. A *Nyolcvan év, nyolcvan kör* emlékét pedig emléklap és emlékpólo formájában tárgyasulva is magunkkal vihetjük otthonainkba.

1938. augusztus 20. Mind az év, mind a nap sarkalatos jelentőségű a magyar katolicizmus története szempontjából is, s ez még inkább kötelez minket, jelenlegi és jövőbeni

hívókat egyházközségünk hagyományainak ápolására, megélésére és továbbadására, az alapítás kivételes körülményeinek folytonos szem előtt tartására, megbecsülésére.

T. L. M. Cs.

80 KÖRÖS FUTÓVERSENYT SZERVEZTÜNK

Amikor még januárban vagy februárban a képviselő-testületi ülésen először elkezdtük tervezgetni, hogy milyen eseménnyel ünnepelhetnénk meg majd augusztusban templomunk felszentelésének 80. évfordulóját, sportos „kollégáimmal”, Bodó Marcival és Nemesi Mikóval egyből mondtuk, hogy valamilyen emlékfutást kéne szervezni. Az első tervek a sportteljesítmény oldaláról próbálták megközelíteni az eseményt, egészen grandiózus ötletek merültek fel: 80 km-es táv, váltóverseny, chipes időmérés, indítókapu, különféle helyszíneken is gondolkodtunk, számba vettük a környék sporttelepeit, erdőit.

Aztán ahogy közeledett augusztus 20-a, úgy tisztultak le az ötletek, és tolódtott át a hangsúly – szinte észrevétlenül – a sportos oldalról a közösségi esemény felé, már nem is tudtuk máshogy elképzelni, mint hogy az „ünnepelt”, azaz a templom legyen a kör központjában, és egyre inkább azon tanakodtunk, hogyan tudnánk elérni, hogy tényleg mindenki részt vehessen benne, aki akar kortól, edzettségi, sőt egészségi állapottól függetlenül. Így alakult ki végül a 700 méteres táv, a verseny helyett a minimum 80 megtett kör fontossága, a különféle közlekedési eszközök engedélyezése, a közösségi ünnepel való szimbiózis.

Őszintén szólva én azt nem is gondoltam, hogy az ilyen kifizetési, „eldugott” kertvárosi utcákon is milyen komoly engedélyek kellenek ahhoz, hogy egy közösségi eseménnyel kimerészkedjünk az utcára, olykor csak kapkodtam a fejem, amikor Mikótól – aki az engedélyek beszerzését magára vállalta – jöttek a Cc-zett e-mailek: területfoglalási (bocsánat: közútkezelési) engedély, önkormányzat, rendőrség, polgárorség...

A lényeg, hogy a végére minden összeállt: voltak feliratkozók gyerekektől az idősebbekig, ki önkéntesen, ki nyelhe nőgatásra, volt pólo és emléklap, és volt jó idő, jó kedv, nagyokat nevtünk a kreatív segédeszközökön, különösen a Knáb-fiúk pápamobilutánzatán – főleg, mikor Mahi atya vállalkozott azzal is egy körre András atya biztonsági felügyeletével.

Így leírva, meg kívülről nézve lehet, hogy csak egy jó bulinak tűnhetett ez sokak számára, bennem mégis egy olyan érzés fogalmazódott meg, hogy a Jóisten segítségével megint tökéletesen „összeállt” valami, ami úgy hozta össze a közösséget, hogy ha nem is gondolt mindenki minden percben a templomépítő elődökre, a tiszteletünk és a hálnánk végig ott volt velünk, és ez megadta az esemény spirituális hátterét, amelynek jó volt részesévé válni.

M. P.

ISTVÁN, A KIRÁLY

Szemeretelep, 2018. augusztus 19.

Azt hiszem, nem vagyok egyedül azzal a gondolattal, hogy a plébánia 80 éves évfordulójának ünnepségsorozatában az egyik legszebb momentum az *István, a király* című rockopera és Boldizsár Miklós: *Ezredforduló* című drámája alapján készült színdarab augusztus 19-i bemutatója volt. A monumentális előadás a visszajelzések alapján nagy sikert aratott, többen meglepődtek az alapos előkészítést és szervezést, nagyon sok szereplőt és bonyolult technikai támogatást igénylő produkció színvonalán. Bár hosszasan elemezhetnénk magát az előadást is, ebben az írásban mégsem ezt szeretném tenni, inkább a keletkezés körülményeit, az ötlettől augusztus 19-éig vezető utat fogom be-

mutatni. Előre is elnézést kérek, ha időnként személyes és talán kicsit elfogult is lesz a beszámoló, de a hosszú próbafolyamat mindig nagy élmény, ezúttal pedig különösen erős kötődést eredményezett a produkcióhoz.

Talán az elmúlt év végén merült fel először a gondolat, hogy a plébánia 80. születésnapját a hetvenedikhez hasonlóan megint egy Szent Istvánhoz kötődő színdarabban kellene megünnepelni. Biztosan sokan emlékeznek, hogy a 70. évfordulóra Sík Sándor: *István király* című drámáját mutattuk be a templomban. (Gyerekeink azóta is csak egy-

szerűen István királynak hívják Gálos Imrét.)

Amikor meghalottam, hogy Márti és Gyöngyi az *István, a király* produkció adaptációját tűzte ki célul, nagyon megörültem. Arra gondoltam, hogy ez azért lesz könnyű, mert sokakhoz hasonlóan én is kívülről fújom a dalokat, nem kell sok

szöveget tanulni... Egy pillanatra azért átsuhant a gondolat, hogy ez azért nem lesz ilyen egyszerű. Nem is volt az.

Valamikor februárban szóltak Mártiéék, hogy kész a szereposztás, megvan a szövegekönyv is, kezdődhetnek a próbák. Az első néhány alkalommal olvasópróbákat tartottunk, és gyomláztuk a szövegből a kevésbé

gördülékeny részeket. Már jónéhány próbán túl voltunk, de újra és újra találtunk problémás részeket, olyanokat, ahol a prózai mű és a rockopera összeillesztése kívánnivalót

inspirálva a többieket. Ekkor a technikai háttér kialakítása okozott fejtörést.

A próbák zenei részének, a zenei alapoknak az összeállítása, a szereplők számára megfelelő hangnemek beállítása rengeteg háttérmunkát követelt. Miután az alap megvolt, a próbákat többnyire a Don Bosco Községi Házban tartottuk, és mobiltelefonról játszottuk le a zenei alapot, amire azután az énekes részeket próbálhattuk. Mivel ekkor még nem volt velünk technikus, aki a megfelelő helyeken elindította volna a zenét, enyhén szólva sem volt zökkenőmentes a jelenetek egymásutániséga. Az egyes szereplők ugyan egyre jobban tudták a maguk szerepét, de nem próbáltunk még kórusral, a táncosokkal, ezért sokkal szegényesebb volt a produkció. Ekkor talán csak Gyöngyi és Márta tudták elképzelni, hogy ez össze fog állni.

► hagyott maga után. Az egyik ilyen pont volt, hogy Koppányt mikor is ölik meg? Az egyik próbán ugyanis azon kaptuk magunkat, hogy Orsi a csatát követő gyönyörű Réka-dalt éneкли, ami után pedig István meglátogatja Koppányt a börtönben... Az ilyen felvetéseket Gyöngyi és Márta hazavitték, és a következő próbára egy újabb tökéletes megoldásuk volt, amit azután megint szétszedtünk... Köszönjük, hogy ilyenkor mindig nagy türelemmel és nyitottsággal viselték, hogy együtt csiszolunk a darabon.

Számomra ez volt az egyik pont, amikor azt hittem, hogy ebből nem lesz előadás, hiszen már áprilist, májust írtunk, és ahelyett, hogy a jelmezes próbákra készülnénk, még csak a darabot írjuk. Azután tavasz végén, nyár elején – még a nyári szabadságok előtt időszakban – egy nagyon intenzív próbaperiódus következett. Hetente legalább egyszer találkoztunk, próbáról próbára akadt valaki, aki megtanulta a szöveget, ezzel is

Közben rengeteg gyakorlati dologgal

volt teendő, jelmezeket, kellékeket kellett kölcsönözni, hangosítást, világítást kellett szervezni. Ráadásul figyelmet igényelt a költségkeret szem előtt tartása is. Volt, aki a padok beszerzését, szállítását, felállítását vállalta. Már-már azt gondoltuk, hogy nem lesz az eredetihez hasonló koronánk, de Márti nem adta fel, amíg fel nem hajtott egy másolatot.

Időközben próbáltunk a táncosokkal együtt a Don Boscoban, az első pillanatban látszott, hogy sokkal előbbé teszik az előadást, sőt, mi több, egyes szereplők – mint

pl. maga a táltos – is megtáltosodtak. A nyári nyaralási uborkaszegzon utáni első próba megint embert (lelket) próbáló volt: sok mindent elfelejtettünk amit korábban már begyakoroltunk, és egy héttel az előadás előtt már kezdtünk komolyan aggódni.

Megjelentek a hangosítók, a próbák már a helyszínen, a templom előtt zajlottak. Időnként itt már hangosítással ment a próba, a környéken lakók valószínűleg szintén kívülről fújták már a darabot.

És akkor eljött az előadás előtti nap, a főpróba ideje. Semmi nem úgy működött, ahogyan azt terveztük. A hangosítás még úgy ahogy, de a színpad nem érkezett meg. Lelkesítő volt látni, hogy a számos szereplőn, kórustagon, táncoson kívül még nagyon sokan eljöttek a szombat esti próbára, majd' százan voltunk a templom előtt ezen a szép nyári estén. (Olyan is volt, aki nem tudott eljönni az előadásra, ezért a főpróbát nézte meg.)

Másnap, vasárnap, az előadás napján, a szentmisét követően kezdtük a próbát. A színpad már állt, a hangosítás még nem volt tökéletes, de már működött, gördülékenyen zajlott a próba, egészen a darab feléig. Mert akkor megszűnt az aggregátorról biztosított energiaellátás. Merthogy aggregátort is kellett bérelni, a környéken ugyanis nem állt rendelkezésre olyan mennyiségű elektromos energia, amely a hangosítás és a fénytechnika együttes kiszolgálását lehetővé tette volna. A rendezők tehát aggrega- ▶

▶ gátort is szereztek, amely a próba feléig jól működött, azután leállt. Ekkor kb. délután egy óra volt. Este hétkor előadás. Mi lehet a baj? A megállapodás szerint annyi üzemanyaggal adták a berendezést, hogy azzal egy napig is üzemelnie kellene, üzemanyaghiány tehát kizárva. Akkor mi? Biztonság kedvéért Sárkány Gyuri elszalad egy kanna gázolajért. Nem indul utána sem. A hangosítást másik áramkörre kell kötni, ha véletlenül este gond lenne, akkor ha fény nem is, de legalább hang legyen. Aztán a sokadik próbálkozásra mégis elindul. Hozunk még üzemanyagot, azzal biztosan ne legyen gond. Márti kérésére az aggregátor szót az előadás végéig nem ejtjük ki... (Azután az előadás alatt végig gond nélkül megy a gép.

A Jóisten gondviselése, hogy nem volt benne néhány literrel több üzemanyag, ami a próbára pontosan elég lett volna, viszont az előadás felénél áll le a berendezés?)

A mise utáni próba félbeszakadása miatt még egy gyors próba délután fél ötkor. Érezzük, hogy jó lesz. Utána gyors átöltözések, és már jönnek is a nézők. Még egy közös ima, és kezdhetünk. Mindenki elfoglalja a helyét, és felcsendül a Beethoven-nyitány... A többit már tudjuk.

A végén sokan hitetlenkedünk, hogy ennek a kicsi plébániának a közössége hozta össze az előadást. Vajon Márti és Gyöngyi mindig tudták, hogy ez ilyen jó lesz?

A plébánián a jóleső gratulációk és beszélgetések után koccintunk. Koccintás előtt néhány gondolat: azt reméljük, nem hoztunk szegényt a templomépítőkre, akik minden bizonnyal odafentről követték az előadást. Még az is lehet, hogy a sok néző, és

az élő közösség láttán eltűnődnek, és fellángolt közöttük egy régi/égi vita: „*mégis nagyobb területet kellett volna venni a templom számára, mert jól láthatóan a 80. évfordulón alig lehetett elférni!*”

Összegezve: az előadásban való részvétel vállalása után az emberben mindig felmerül a „Kell ez nekem? Van nekem erre időm?” gondolat. Több előadás részeseként mondhatom, hogy ezek a kételyek az első próbákkal elszállnak. A próbák derűs pillanatai önmagukban feledtetik kételyeinket. Közösséggé formál bennünket a közös gyakorlás, a kacagás, de a nehézségek is. Azt kívánom a szemerei közösségnek, hogy mindig legyenek olyan tagjai, akik rendezőként vállalják az ilyen közösségformáló kezdeményezések legfőbb terhét, és az amatőr szereplőgárda ellenére akkor is hisznek annak sikerében, amikor a színháztársasban járatlan szereplők még kételkednek. A közösség tagjait részvételre buzdítom, életre szóló élményekkel lesznek gazdagabbak.

K. J.

AZ ÉDES BAJUSZ

Szeptember 15-én egy régóta érlelődő gondolat vált valóra Vig Márti jóvoltából és ötletéből. 100 kg szilvát magoztunk ki és egy régi, de nagyon egyszerű családi recept alapján főztük meg lekvárnak. (A Férfikör fel-felbukkanó tagjai persze fogták a fejüket, miért nem pálinkát főzünk inkább az egészséges gyümölcsből...)

A következőképpen készíthetjük el a szilvalekvárt: ecettel kiöblített tepsibe tegyük a magozott gyümölcsöt (levet enged, ezért ne tegyük tele az edényt), és rotyogtassuk 150 fokon a sütőben, amíg kellően be nem sűrűsödik. Turmixolás után tiszta üvegekbe töltjük, csavaros tetővel lezárjuk, és néhány percre fejre állítjuk. Száraz gőzben, vagyis párnával, pléddel bélelt kosárban, ládában hagyjuk kihűlni.

Kisgyerektől nagymamáig mindannyian élveztük a szép szeptemberi napsütésben a Don Bosco teraszán az üdítő munka mellett az órákig tartó beszélgetést. Így szó esett egyéb lekvárfőzési praktikákról is, amelyekből egyikéből vers is született:

Aranyosi Ervin: Mándoki lekvárfőzés

Megérett a szilva, leszedték a fáról.
Talán hallottál is a szilva lekvárról.
Még szerencsésebb vagy, ha már ilyet ettél.
– Lehet az, hogy te is egy tanyán születted?

A leszedett szilvát ide kellett hozni,
és hogy fog ne törjön, ki kellett magozni.
A gyümölcs szép húsát a kondérba rakták,
s alatta a tüzet szépen meggyújtották.

Rotyogott a szilva, ahogy forrt a leve,
édes finomságnak készült már eleve,

és amikor kész lett, száraz dunsztba tették és egy éjszakára ott is felejtették.

Aztán ment a spájzba, elrakták télire,
lekváros köcsögök álltak az éltre.
Aztán, ha a pulyák megéheztek éppen,
megjelent a szilva a leszelt kenyéren.

Persze a lekvárból édes bajusz készült,
nevető fejekben a furfangos ész ült.
E kackiás bajszot le lehetett nyalni,
hogyan növezz újat, kezdhetél agyalni...

Aki édes bajuszt szeretne növeszteni,
megteheti, ha az adventi vásáron vesz *Szemere Szilvát*, amivel egyúttal a karitást is támogatja.

Szeretettel:

K. L. M.

HIRDETÉSEINK

LITURGIKUS ESEMÉNYEK

- **november 1. csütörtök:** Mindenszentek főünnep, parancsolt ünnep. Szentmiséink 7:30 és 18 órakor lesznek, az esti szentmise után megemlékezünk elhunytjainkról;
- **november 2. péntek:** Halottak napja, 18 órakor szentmisén emlékezünk meg elhunyt szeretteinkről. A szentmise végén elimádkozzuk a halottaknap esti dicséretet;
- **november 3. szombat:** elsőszoombat, 17:15 órától rózsafüzér, 18 órakor szentmise lesz;
- **november 13. kedd:** kerületi fatimai imaest a Havanna-telepi Szent László-templomban;
- **november 19. hétfő:** 24 órás szentségimádás. 20–21 óráig vezetett, énekes szentségimádással;
- **november 25. vasárnap:** Krisztus Király főünnep, a 9:30 órai szentmisén nemrégiben temetett halottainkra emlékezünk.

HIRDETÉSEK

- **Adventben** gyertyafényes rorate szentmisét tartunk templomunkban hétköznapon reggel 6 órakor.
- **Az egyházközszégi hozzájárulást** a szentmiséket követően a sekrestyében, illetve irodai szolgálat ideje alatt a plébánián lehet befizetni.

MUSTÁRMAG

a Szent István Király Plébánia lapja,
alapítva 1992-ben, újraindítva 2007 decemberében

Megjelenik évente hatszor

Szerkesztőség:

Mahimai Raj Anthony (M. R. A.), Hajdu Noémi (H. N.),
Knábné Lakatos Marianna (K. L. M.), Maros Pál (M. P.),
Nemcsics Gyöngyi (N. Gy.), Némethné Kiss Erika (N. K. E.)

Jelen lapszámunknál munkatársunk volt még:

Knáb József (K. J.), Tóthné dr. Lakatos Mária Csilla (T. L. M. Cs.),
Viola Zsolt (V. Zs.)

Fotók:

Knábné Lakatos Marianna, Mahi atya, Nemcsics Endre, Viola Zsolt

A plébánia, illetve a szerkesztőség elérhetőségei:

1185 Budapest, Tátrafüred tér 15. • Telefon: 292-1407
e-mail: szemere.mustarmag@gmail.com
www.szemere-plebania.hu

ANYAKÖNYVI ADATOK

KERESZTELŐK

- ☞ **Krizsa Lajos Domonkos**
születési év: 2017
keresztes ideje: 2018. szeptember 23.
- ☞ **Krizsa Laura Mária**
születési év: 2018
keresztes ideje: 2018. szeptember 23.
- ☞ **Tyukodi Flóra**
születési év: 2017
keresztes ideje: 2018. szeptember 23.
- ☞ **Frindt Máté Levente**
születési év: 2008
keresztes ideje: 2018. október 14.

HÁZASSÁGOT KÖTÖTTEK

- ☞ **Láng Anett és Kollányi László** –
2018. október 27.

TEMETÉSEK

- † **Fülöp Mihályné (Molnár Irén)**
születési év: 1966
temetés ideje: 2018. augusztus 29.
- † **Csermely Győző Zoltán**
születési év: 1928
temetés ideje: 2018. szeptember 7.
- † **Hanzsek Ferenc**
születési év: 1959
temetés ideje: 2018. szeptember 14.
- † **Csupor Gyuláné (Csimbók Borbála)**
születési év: 1936
temetés ideje: 2018. szeptember 28.
- † **Erős Lászlóné (Papp Elvira)**
születési év: 1926
temetés ideje: 2018. október 3.
- † **Németh Miklós**
születési év: 1954
temetés ideje: 2018. október 15.
- † **Slakker Imre László**
születési év: 1934
temetés ideje: 2018. október 19.